

Klampenborgbanen og andre Baner, men det sker ganske sikkert ikke i det øvrige Land.

Nu vil jeg sige ganske særlig til de ærede Herrer fra socialdemokratisk Side, som have villet rejse Felittoget mod Regeringen og vel mod dem, der som jeg i dette Øjeblik tale for Takstforhøjelser, at jeg tror, det er muligt at forklare Folk, at det er ikke nogen Fornøjelse, de have af at have billigere Jernbaner, saa de kunne køre billigt til Klampenborg, kunne køre dertil for 25 Øre i Stedet for for 30 Øre, naar de saa skulle betale deres Part af denne aarlige Skat paa $12\frac{3}{4}$ Million til de Folk, der køre paa Jernbanerne. Og jeg tror, det vil være let at gøre dem begribeligt, at det at fritage dem for denne Udgift vil være ikke en Skatteforhøjelse, men en Skattelettelse, saa Skatten, hvis man endelig vil bruge dette ganske bagvendte Ord, falder paa dem, som bruge Banerne og køre for Pengene, og ikke paa dem, der sidde hjemme og ikke bruge dem.

Med Hensyn til alle de andre Udgifter paa §§ 11—26, altsaa for Afdragene paa Statsgælden, kan man ikke gaa den Vej at søge at fjerne Udgifterne, men der maa man gaa den Vej at søge at tilvejebringe. Indtægter, saa disse Udgifter kunne afholdes. Jeg hører nemlig til dem — og det tror jeg, vi gøre alle — som mene, at de Udgifter, som vi ere komne ind paa, og som i de 8 Aar ere stegne med 31 Millioner og endnu ville stige yderligere, komme vi ikke bort fra. Vi hørte i Gaar af det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) som Sparekommissionens Formand, at der ved Forslag fra den kunde være Tale om større Nedsættelser, end de fleste af os havde tænkt os, maaske 1 Million Kr. eller saadant noget. Men ikke alene er 1 Million Kr. ikke meget i disse Forhold, men det vil oven i Købet være adskillige Aar, inden denne Udgiftsnedsættelse bliver gennemført, og vi kunne altsaa ikke vente fra Sparekommissionen og Stempelkommissionen noget Bidrag, som forslaar noget nævneværdigt til at raade Bod paa de Finansforhold, hvori vi befinde os. Og til at nedsætte Udgifterne ere vi sikkert ikke tilbøjelige.

En stor Del af disse Udgifter er gaaet til den sociale Lovgivning, som ingen af os ønsker at komme bort fra, men som de fleste af os eller egentlig vi alle ønske yderligere at udvikle. Ganske vist mener det socialdemokratiske Parti at have Patent paa den Slags Omraader, men det er en Patentret, vi andre ikke indrømme dem.

Vi have allerede hørt Udtalelser i denne Retning. Det ærede Medlem fra Fakse (Stauning) har i Gaar, jeg tror 2—3 Gange i et Foredrag her, understødt Raabet om, at vi ville fratage Folk deres Alderdomsforsørgelse. Jeg hører til dem, som altid have interesseret sig for social Lovgivning, og jeg interesserer mig stærkt for at faa den fuldkommengjort ved et Folkepensionssystem. Jeg vil her indskrænke mig til at sige — men det er dog bedst at sige det — at det er et Folkepensionssystem, som selvfølgelig ikke har til Formaal at fratage Folk Alderdomsunderstøttelsen, men give dem baade denne Forsørgelse og anden Invaliditetsforsørgelse i en rimeligere, mere fuldkommen og mere tilfredsstillende Skikkelse end den, den foreligger i nu. Jeg tror altsaa, at det Feltraab ikke vil kunne anvendes her. Men i det hele er Forskellen mellem Socialdemokratiet og os andre paa dette Omraade jo den, at Socialdemokratiets Statsideal er at sørge for de arbejdsføre og arbejdsdygtige Mænd og Kvinder, medens vi ønske at sørge for dem, som uforskyldt ere blevne arbejdsudygtige. Det er en Ting, som i alle Lande har staaet ikke mindst paa de konservative Retningers Program, og som i alle Lande er gennemført af de konservative Retninger, og som saa ganske indlysende er en konservativ, en samfundsbevarende Foranstaltning, saa at Patentet paa at fremme den Slags Sager ikke paa nogen Maade kan og vil blive afstaaet af os andre til det højtærede Socialdemokrati.

Men naar vi ikke ville have disse Udgifter satte ned, er der ingen anden Vej at gaa end at skaffe Penge til at afholde dem med. Hvor meget der skal til, ved jeg ikke, men jeg antager, at mindre end en halv Snes Millioners Indtægtsforøgelse slippe vi ikke med. Selv om vi have gjort det, jeg nylig har antydnet, nemlig at skaffe Jernbaneudgifterne og andre lignende Udgifter ud af § 27 og derved skaffe os en væsentlig Statusforbedring, slippe vi endda ikke for paa dette Omraade at skaffe en Indtægt af en halv Snes Millioner; og hvis vi ikke gennemføre det, men nøjes med at gennemføre det halve eller en Brøkdel, maa vi skaffe saa meget mere til Veje ved Skatter.

Jeg sagde før og vedkender mig det, at jeg tror, at Finansministeren forleden saa for lyst paa Skattebyrden her i Landet. Jeg tror, den er for høj, jeg tror, vi ere komne udmærket godt med, vi ere maaske med de højeste, naar Frankrig undtages. Deraf følger, at naar der er